HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra extinsă)

23 iulie 2025 *

„Funcție publică – Funcționari – Recrutare – Anunț pentru ocuparea unui post vacant – Personalul de conducere din cadrul Comisiei – Respingerea candidaturii – Numirea altui candidat – Neregularitatea procedurii de recrutare – Eroare vădită de apreciere – Excepție de nelegalitate – Securitate juridică – Delegare de către președinta Comisiei către șeful său de cabinet – Răspundere”

În cauza T-613/23,

James Flett, cu domiciliul în Bruxelles (Belgia), reprezentat de L. Levi, avocată,

reclamant,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de M. Brauhoff și A. Sauka, în calitate de agenți, asistați de D. Waelbroeck și A. Duron, avocați,

pârâtă,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă),

compus din domnul R. da Silva Passos, președinte, doamnele N. Półtorak, I. Reine și T. Pynnä (raportoare) și domnul H. Cassagnabère, judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 9 ianuarie 2025,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 270 TFUE, reclamantul, domnul James Flett, solicită, pe de o parte, anularea deciziei Comisiei Europene din 25 ianuarie 2023 prin care o altă persoană a fost numită pe postul de consilier juridic principal al echipei responsabile de politica comercială și a

* Limba de procedură: engleza.

Organizației Mondiale a Comerțului din cadrul Serviciului Juridic al Comisiei (denumită în continuare „decizia atacată”) și, pe de altă parte, repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit ca urmare a acestei decizii.

Istoricul cauzei

2 La 23 mai 2022, Comisia a publicat un anunț pentru ocuparea unui post vacant pentru postul de consilier juridic principal al echipei responsabile de politica comercială și a Organizației Mondiale a Comerțului, enunțând în acesta criteriile de evaluare corespunzătoare cerințelor postului. Anunțul pentru ocuparea unui post vacant preciza că respectivul candidat selectat va fi recrutat în gradul AD 14 sau AD 15.

3 În urma publicării acestui anunț pentru ocuparea unui post vacant, opt candidați, printre care și reclamantul, și-au depus candidatura pentru acest post.

4 La 8 septembrie 2022, acești opt candidați au fost primiți la interviu de comitetul de preselecție al Comisiei. În cursul acestui interviu, comitetul de preselecție a adresat candidaților cinci întrebări pentru a aprecia criteriile de evaluare enunțate în anunțul pentru ocuparea unui post vacant și pentru a atribui un punctaj fiecărui candidat.

5 La 27 octombrie 2022, în temeiul raportului de preselecție și al grilelor de evaluare corespunzătoare, comitetul consultativ privind numirile (denumit în continuare „CCN”) a reținut, în cadrul primei etape a procedurii de selecție (denumită în continuare „prima etapă”), cei trei candidați care au obținut punctajele cele mai înalte, printre care și reclamantul, care obținuse cel mai bun scor. Acești trei candidați trebuiau ulterior să participe la probele de la centrul de evaluare și la un interviu cu CCN, în cadrul celei de a doua etape a procedurii de selecție (denumită în continuare „a doua etapă”).

6 La 22 noiembrie 2022, reclamantul a participat la probele de la centrul de evaluare, care cuprindeau exerciții individuale și colective, precum și interviuri aprofundate axate pe competențele în materie de conducere. Pe această bază, a fost întocmit un raport pentru fiecare candidat.

7 La 1 decembrie 2022, reclamantul a fost primit la un interviu cu CCN, asemenea celorlalți doi candidați încă în cursă. La sfârșitul celei de a doua etape, CCN a considerat că reclamantul nu deținea „combinația adecvată de competențe și experiență” și nu l-a reținut pentru un interviu cu președinta Comisiei (denumită în continuare „președinta”). Numai A, un alt candidat, a fost selectat pentru acest interviu.

8 La 25 ianuarie 2023, Comisia a adoptat decizia atacată, prin care A (iar nu reclamantul) a fost numit pe postul de consilier juridic principal al echipei responsabile de politica comercială și a Organizației Mondiale a Comerțului.

9 La 28 februarie 2023, reclamantul a formulat o reclamație împotriva deciziei atacate.

10 La 27 iunie 2023, Comisia a respins reclamația împotriva deciziei atacate (denumită în continuare „decizia de respingere a reclamației”).

Concluziile părților

11 Reclamantul solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– anularea deciziei de respingere a reclamației;

– obligarea Comisiei la plata către acesta a unei despăgubiri pentru prejudiciul care i-a fost cauzat;

– obligarea Comisiei să prezinte scuze formale și să retragă afirmația potrivit căreia acesta nu ar fi calificat în mod corespunzător pentru postul în cauză;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

12 Comisia solicită în esență Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la competența Tribunalului de a se pronunța cu privire la al patrulea capăt de cerere

13 Reclamantul solicită Comisiei să îi prezinte scuze formale și să își retragă afirmația potrivit căreia nu ar fi calificat în mod corespunzător pentru postul în cauză.

14 În această privință, reiese dintr-o jurisprudență constantă că nu este de competența instanței Uniunii Europene să adreseze somații administrației în cadrul controlului de legalitate întemeiat pe articolul 91 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (Hotărârea din 9 decembrie 2020, GV/Comisia, T-705/19, nepublicată, EU:T:2020:590, punctul 155, și Hotărârea din 30 aprilie 2025, EL/Comisia, T-325/24, nepublicată, EU:T:2025:424, punctul 10).

15 În consecință, cererea reclamantului trebuie respinsă pentru necompetență.

Cu privire la obiectul acțiunii

16 Reclamantul solicită anularea deciziei atacate, precum și a deciziei de respingere a reclamației. El susține că acesta din urmă conține mai mult decât o simplă confirmare a deciziei atacate, fără a-și fundamenta în mod precis afirmația.

17 Potrivit unei jurisprudențe constante, reclamația administrativă, astfel cum este prevăzută la articolul 90 alineatul (2) din Statutul funcționarilor Uniunii Europene, și respingerea acesteia, explicită sau implicită, fac parte integrantă dintr-o procedură complexă și nu constituie decât o condiție prealabilă pentru sesizarea instanței. În aceste condiții, acțiunea, chiar dacă este în mod

oficial îndreptată împotriva respingerii reclamației, are ca efect sesizarea instanței cu privire la actul care lezează împotriva căruia a fost depusă reclamația, cu excepția situației în care respingerea reclamației are un conținut diferit de cel al actului împotriva căruia a fost formulată (a se vedea Hotărârea din 11 noiembrie 2020, AD/ECHA, T-25/19, nepublicată, EU:T:2020:536, punctul 32 și jurisprudența citată).

18 În plus, ținând seama de faptul că procedura precontencioasă prezintă un caracter evolutiv, o decizie explicită de respingere a reclamației care nu conține decât precizări suplimentare și se limitează astfel să dezvăluie, în mod detaliat, motivele confirmării deciziei anterioare nu constituie un act care lezează. Cu toate acestea, același caracter evolutiv al procedurii precontencioase presupune ca aceste precizări suplimentare să fie luate în considerare pentru aprecierea legalității actului atacat (Hotărârea din 7 septembrie 2022, Migadakis/ENISA, T-507/21, nepublicată, EU:T:2022:507, punctul 13).

19 Este necesar să se constate în speță că decizia de respingere a reclamației confirmă decizia atacată, dezvăluind motivele care vin în susținerea acesteia. Împrejurarea potrivit căreia, ca răspuns la argumentele invocate de reclamant în reclamație, Comisia a trebuit să precizeze motivele deciziei atacate nu poate să justifice considerarea deciziei de respingere a reclamației drept un act autonom care îl lezează pe acesta din urmă.

20 În consecință, dat fiind că concluziile în anulare îndreptate împotriva deciziei de respingere a reclamației sunt lipsite de conținut autonom, acțiunea trebuie privită ca fiind îndreptată formal împotriva deciziei atacate, a cărei motivare este precizată prin decizia de respingere a reclamației. Legalitatea deciziei atacate trebuie astfel examinată luând în considerare motivarea care figurează în decizia de respingere a reclamației (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 aprilie 2020, Veit/BCE, T-474/18, nepublicată, EU:T:2020:140, punctele 24 și 25).

Cu privire la concluziile în anulare

21 Reclamantul invocă patru motive în susținerea acțiunii formulate. Primul motiv este întemeiat pe nerespectarea dispozițiilor care reglementează procedura de recrutare, precum și pe încălcarea principiului bunei administrări. Al doilea motiv este întemeiat pe erori vădite de apreciere. Al treilea motiv este întemeiat pe nelegalitatea deciziei Comisiei privind politica de egalitate între bărbați și femei, cuprinsă în procesul-verbal al celei de a 2351-a reuniuni a Comisiei desfășurate la Bruxelles (Belgia) la 30 septembrie 2020 [PV(2020) 2351 final din 11 noiembrie 2020] (denumită în continuare „decizia privind politica de egalitate”). Al patrulea motiv este întemeiat pe faptul că decizia președintei de a-și delega competențele șefului său de cabinet pentru interviul lui A nu ar fi justificată de existența unor motive imperative de serviciu și ar încălca principiul securității juridice.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe nerespectarea dispozițiilor care reglementează procedura de recrutare, precum și pe încălcarea principiului bunei administrări

22 Prin intermediul primului motiv, reclamantul susține că Comisia a încălcat punctele 5.2.6 și 5.2.7 din Decizia SEC(2004) 1352/2 a Comisiei din 26 octombrie 2004 de stabilire a politicii sale privind personalul cu funcții superioare de conducere (denumită în continuare „decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere”), precum și articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al CCN. În orice caz, reclamantul apreciază că Comisia a încălcat principiul bunei administrări.

23 În primul rând, în temeiul punctului 5.2.6 al doilea paragraf din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere, CCN trebuia să întocmească o listă restrânsă care să îi includă pe toți candidații calificați pentru post în raport cu criteriile publicate în anunțul pentru ocuparea unui post vacant. În această privință, reclamantul apreciază că, deși CCN putea limita lista restrânsă la un „grup de candidați”, aceasta nu îi permitea în speță să mențină un singur candidat pe lista menționată, cu excepția cazului în care acționează în mod nelegal sau decizia sa este afectată de un abuz de procedură.

24 Pe de altă parte, reclamantul subliniază că CCN a confirmat, în cadrul primei etape, că el era un candidat calificat în mod corespunzător. Cu ocazia celei de a doua etape, CCN ar fi apreciat că nu deținea „combinația adecvată de competențe și experiență”, ceea ce nu ar reflecta totuși o schimbare de opinie în raport cu cea emisă în prima etapă.

25 În al doilea rând, reclamantul apreciază că articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al CCN, care impune candidaților să fie apți să exercite funcții superioare de conducere, nu poate justifica reținerea unui singur candidat la sfârșitul celei de a doua etape, cu excepția cazului în care CCN poate elimina în mod arbitrar candidați, la instrucțiunile șefului de cabinet al președintei.

26 În al treilea rând, reclamantul apreciază că CCN a efectuat o evaluare comparativă a celor trei candidați selectați pentru nevoile celei de a doua etape.

27 În al patrulea rând, reclamantul susține că i s-a refuzat o întrevedere cu președinta, cu încălcarea punctului 5.2.7 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere, întrucât ar fi trebuit să fie selectat de CCN pentru un interviu la sfârșitul celei de a doua etape.

28 În al cincilea rând, reclamantul arată că, în decizia de respingere a reclamației, Comisia a arătat că președinta păstra posibilitatea de a-l convoca la un interviu chiar dacă la sfârșitul celei de a doua etape candidatura sa fusese exclusă de CCN. Acesta apreciază totuși că neregularitatea procedurală invocată nu este reparată de existența unei astfel de posibilități.

29 În al șaselea rând, reclamantul susține că Comisia a încălcat principiul bunei administrări.

30 Comisia contestă argumentația reclamantului.

31 Reclamantul susține în esență că lipsa preselectării sale pentru un interviu cu președinta la finalul celei de a doua etape reflectă o încălcare a normelor de procedură aplicabile.

32 În primul rând, în conformitate cu punctul 5.2.6 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere, CCN trebuie să aprecieze numai „forța meritelor” candidaților pentru a evalua nivelul lor de calificare pentru postul care urmează să fie ocupat, având în vedere rezultatele interviurilor aprofundate desfășurate cu aceștia și rezultatele la probele de la centrul de evaluare, care cuprind în special interviuri „axate pe competențe în materie de conducere”. CCN trebuie apoi să întocmească o listă de candidați care îi cuprinde „pe toți cei care, din [punctul său de vedere], corespund profilului definit în fișa postului inițial, și anume candidații calificați în mod corespunzător”. Această listă trebuie să ofere membrilor Comisiei responsabili o „alegere satisfăcătoare” a candidaților, rămânând în același timp rezonabilă, pentru a nu le impune „sarcina dificilă de a efectua evaluarea comparativă a unui număr mare de candidați”.

33 Pe de altă parte, punctul 5.2.7 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere menționează în mod expres „candidatul sau candidații preselectați” primiți la interviu de comisarul de tutelă. Prin urmare, dat fiind că CCN este obligat să excludă candidații care nu dispun de competențele impuse de anunțul pentru ocuparea unui post vacant, în special capacitatea de a exercita funcții de conducere de nivel superior, dispozițiile sus-menționate nu exclud ca un singur candidat să fie reținut la sfârșitul celei de a doua etape.

34 În speță, CCN a indicat, la finalul celei de a doua etape, punctele forte ale reclamantului, precum și anumite aspecte care trebuiau îmbunătățite, înainte de a concluziona că, „ținând seama de toate elementele evaluate cu ocazia interviului [cu acesta din urmă]”, nu dispunea de „combinația bună de competențe și de experiență pentru a exercita această funcție superioară de conducere specială”. Prin urmare, CCN a apreciat fără a încălca punctul 5.2.6 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere că reclamantul nu dispunea de competențele necesare pentru postul în cauză și a decis să nu îl selecteze pentru un interviu cu președinta. Nici faptul că un singur alt candidat a fost selectat de CCN la finalul celei de a doua etape nu este de natură să caracterizeze o încălcare a acestei dispoziții.

35 În plus, împrejurarea că reclamantul a fost selectat de comitetul de preselecție și ulterior de CCN în cadrul primei etape nu este în contradicție cu decizia CCN de a-l exclude de pe lista restrânsă la finalul celei de a doua etape, ținând seama de natura progresivă a procedurii de selecție. Acest caracter progresiv reiese în special din cuprinsul punctului 5.2.6 al doilea paragraf din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere, care insistă asupra necesității de a evalua, în acest stadiu, în ce măsură candidații sunt calificați pentru postul în cauză.

36 În sfârșit, astfel cum arată Comisia, afirmația reclamantului potrivit căreia procedura a fost deturnată nu este susținută și, în orice caz, nu repune în discuție constatările formulate la punctul 34 de mai sus. Prin urmare, aceasta trebuie respinsă.

37 În al doilea rând, reclamantul susține că articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al CCN nu poate justifica excluderea sa din procedură la finalul celei de a doua etape, întrucât acest articol trebuie aplicat cu respectarea punctului 5.2.6 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere.

38 Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al CCN prevede că acesta din urmă „evaluează candidații în ceea ce privește capacitatea lor de a exercita funcții superioare de conducere”. Acest criteriu de selecție figurează de asemenea în anunțul pentru ocuparea unui post vacant, precum și la punctul 5.2.6 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere, care prevede că a doua etapă cuprinde în special interviuri „axate pe competențele de conducere”, astfel cum se amintește la punctul 32 de mai sus.

39 Capacitatea candidaților de a exercita funcții superioare de conducere trebuie, așadar, să facă obiectul unei examinări aprofundate a CCN cu ocazia celei de a doua etape și poate justifica, în acest stadiu avansat al procedurii, excluderea unor candidați în pofida calificărilor de care de altfel ar putea dispune.

40 În speță, concluzia CCN, la finalul celei de a doua etape, potrivit căreia reclamantul nu dispunea de „combinația bună de competențe și de experiență pentru a exercita această funcție superioară de conducere specială” arată că reclamantul nu deținea capacitățile de conducere suficiente necesare pentru postul în cauză.

41 Faptul că reclamantul nu a fost reținut la finalul celei de a doua etape în raport cu criteriul enunțat la articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al CCN nu contrazice, așadar, punctul 5.2.6 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere.

42 În sfârșit, afirmațiile reclamantului potrivit cărora CCN are posibilitatea de a elimina în mod arbitrar candidați pe baza instrucțiunilor șefului de cabinet al președintei nu sunt susținute. În plus, neselectarea reclamantului la finalul celei de a doua etape a fost motivată de motivele amintite la punctul 34 de mai sus. Prin urmare, aceste afirmații ale reclamantului trebuie respinse.

43 În al treilea rând, afirmația privind o evaluare comparativă a candidaților nu este întemeiată. Astfel, concluzia potrivit căreia reclamantul nu dispunea de „combinația bună de competențe și experiență” nu poate indica faptul că CCN a evaluat meritele reclamantului în raport cu cele ale celorlalți doi candidați încă în cursă. Aceasta arată, în schimb, că, potrivit CCN, reclamantul nu dispunea de nivelul de competență necesar pentru a fi invitat la un interviu de președintă, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 34 de mai sus.

44 În al patrulea rând, ținând seama de faptul că reclamantul nu îndeplinea nivelul de calificare necesar pentru postul în cauză, CCN nu l-a preselectat pentru un interviu cu președinta. Prin urmare, aceasta din urmă nu era obligată să îl convoace, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 5.2.7 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere.

45 În al cincilea rând, punctul 5.2.7 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere conferă președintei, în anumite condiții, posibilitatea de a convoca candidații excluși de la procedură de CCN la sfârșitul celei de a doua etape atunci când cei reținuți de acesta din urmă se dovedesc nesatisfăcători.

46 Cu toate acestea, și astfel cum subliniază reclamantul, posibilitatea menționată la punctul 45 de mai sus nu echivalează cu un drept al acestuia de a fi invitat la un interviu de președintă, din moment ce nu a fost preselectat de CCN la sfârșitul celei de a doua etape.

47 În al șaselea rând, în cererea introductivă, reclamantul susține că, „pentru motivele expuse anterior, ceea ce s-a întâmplat constituie de asemenea și în orice caz o încălcare a principiului bunei administrări”. Reclamantul face trimitere, așadar, la argumentele sale întemeiate pe faptul că ar fi trebuit să fie selectat de CCN la sfârșitul celei de a doua etape, fără a-și susține mai mult afirmația. În măsura în care aceste argumente au fost deja respinse ca nefondate, ele nu pot conduce, fără altă explicație, la constatarea unei încălcări a principiului bunei administrări.

48 În replică, reclamantul se declară, pe de altă parte, „preocupat de lipsa aparentă a bunei administrări în ceea ce privește documentele și elementele care constituie dosarul în diferite stadii ale procedurii”. Acesta susține că CCN trebuie să dispună de raportul de preselecție în cadrul celei de a doua etape. El susține de asemenea, printre altele, că președinta ar fi trebuit să primească toate documentele referitoare la acesta. Or, Comisia nu ar fi demonstrat trimiterea efectivă a acestor documente.

49 O astfel de argumentație nu figurează însă în cererea introductivă, în special în susținerea pretinsei încălcări a principiului bunei administrări.

50 Astfel, în cererea introductivă, reclamantul susține numai că dosarul, presupus incomplet, transmis de CCN președintei nu i-a permis acesteia din urmă să aprecieze „în mod serios” oportunitatea de a-l invita la un interviu în pofida excluderii sale din procedură de către CCN. Președinta nu ar fi fost deci în măsură să exercite posibilitatea menționată la punctul 45 de mai sus.

51 Prin urmare, reclamantul nu dezvoltă această argumentație pentru a demonstra existența unei încălcări a principiului bunei administrări, care este invocată în mod distinct.

52 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, în temeiul articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil procedurii în fața Tribunalului în conformitate cu articolul 53 primul paragraf din același statut, precum și al articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea introductivă trebuie să cuprindă obiectul litigiului, motivele și argumentele invocate, precum și o expunere sumară a motivelor menționate. Această expunere trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să aibă nevoie de alte informații. În vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte în mod coerent și comprehensibil din chiar textul cererii introductive (a se vedea Ordonanța din 17 noiembrie 2020, González Calvet/SRB, T-257/20, nepublicată, EU:T:2020:541, punctul 9 și jurisprudența citată).

53 Întrucât cererea introductivă nu expune motivele pentru care Comisia ar fi încălcat principiul bunei administrări, argumentele invocate de reclamant în stadiul replicii nu pot compensa lipsa de claritate a cererii introductive.

54 În consecință, în lumina jurisprudenței citate la punctul 52 de mai sus, a șasea critică trebuie respinsă ca inadmisibilă.

55 Rezultă că primul motiv trebuie să fie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe erori vădite de apreciere

56 Prin intermediul celui de al doilea motiv, pe de o parte, reclamantul susține că, întrucât nu l-a recomandat pentru un interviu cu președinta, în condițiile în care nu a negat că era calificat în mod corespunzător în raport cu criteriile publicate în anunțul pentru ocuparea unui post vacant, CCN a săvârșit o eroare vădită de apreciere.

57 Reclamantul subliniază că această eroare vădită de apreciere a CCN este strâns legată de încălcarea descrisă în cadrul primului motiv, fiind totodată distinctă de aceasta. Eroarea menționată ar fi determinat consecințe nu numai procedurale, ci și materiale, atât pentru el, cât și pentru Comisie.

58 Pe de altă parte, în ipoteza în care CCN ar fi considerat, la finalul celei de a doua etape, că nu era un candidat calificat în mod corespunzător, reclamantul susține că CCN ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere, având în vedere calificările și experiența sa. Analiza CCN la finalul primei etape nu putea fi infirmată în stadiul celei de a doua etape, nici pe baza raportului centrului de evaluare menționat la punctul 6 de mai sus, nici pe baza celui al interviului.

59 Cu titlu subsidiar, reclamantul apreciază că, oricare ar fi fost concluziile CCN, dacă A a fost considerat candidat calificat în mod corespunzător, atunci ar fi trebuit să fie și el considerat ca atare și să fie invitat la un interviu cu președinta.

60 Comisia contestă argumentația reclamantului.

61 În această privință, reiese din jurisprudență că o eroare poate fi calificată drept vădită numai atunci când poate fi detectată cu ușurință în raport cu criteriile de care legiuitorul a intenționat să condiționeze exercitarea unei puteri decizionale. În consecință, pentru a stabili că administrația a săvârșit o eroare vădită în aprecierea faptelor care este de natură să justifice anularea unei decizii, este necesar ca elementele de probă pe care reclamantul trebuie să le aducă să fie suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate aprecierile reținute de administrație. Cu alte cuvinte, motivul întemeiat pe o eroare vădită trebuie respins dacă, în pofida elementelor prezentate de reclamant, aprecierea contestată poate fi considerată în continuare adevărată sau valabilă (Hotărârea din 20 octombrie 2021, ZU/Comisia, T-671/18 și T-140/19, nepublicată, EU:T:2021:715, punctul 199).

62 Trebuie arătat de asemenea că comisia de preselecție dispune, în special atunci când postul care urmează să fie ocupat este de un nivel foarte ridicat, de o largă putere de apreciere în evaluarea meritelor candidaților la un astfel de post. Pe de altă parte, aprecierile făcute de comisia de evaluare de preselecție atunci când evaluează aptitudinile candidaților constituie expresia unei judecăți de valoare în ceea ce privește prestația fiecărui candidat la probă și se înscriu în cadrul puterii de apreciere menționate mai sus. Ele nu pot fi supuse controlului instanței decât în cazul încălcării evidente a unor norme care reglementează lucrările comisiei de evaluare. Astfel, nu este de competența Tribunalului să substituie aprecierea comisiei de evaluare cu propria apreciere (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 21 decembrie 2022, OM/Comisia, T-118/22, nepublicată, EU:T:2022:849, punctele 74 și 75).

63 Prin urmare, trebuie să se examineze cele două erori vădite de apreciere invocate de reclamant în lumina considerațiilor de mai sus.

64 În ceea ce privește prima eroare vădită de apreciere invocată, astfel cum s-a arătat la punctele 35 și 39 de mai sus, criteriile de selecție a candidaților evoluau în etapele succesive ale procedurii de selecție. Așadar, faptul că aprecierea meritelor candidatului a fost precizată între prima etapă și a doua etapă nu constituie în sine o eroare vădită de apreciere, ci reflectă caracterul progresiv al cerințelor stabilite în vederea ocupării postului în cauză. Argumentația prezentată de reclamant în acest sens trebuie respinsă.

65 În ceea ce privește a doua pretinsă eroare vădită de apreciere, reclamantul susține în esență că CCN, apreciind că nu era calificat pentru post și că, în consecință, nu trebuia să fie înscris în lista restrânsă prezentată președintei, a săvârșit o eroare vădită de apreciere.

66 Pentru a-și susține afirmația, reclamantul se întemeiază pe experiența sa, pe calificările sale profesionale, pe prestația sa reușită în fața comitetului de preselecție și a CCN în cadrul primei etape, precum și pe faptul că „era perfect pregătit și consideră că a reușit foarte bine interviul”.

67 Cu toate acestea, convingerea reclamantului că a răspuns corect la întrebările adresate în cadrul interviului, pe de o parte, și experiența sa profesională, astfel cum reiese din curriculum vitae și din scrisoarea de motivare, pe de altă parte, nu pot constitui probe incontestabile ale unei erori vădite de apreciere a comisiei de evaluare de preselecție și nici nu pot obliga această comisie de

evaluare să aprecieze cunoștințele și aptitudinile de care a dat dovadă în cadrul interviului oral (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 decembrie 2022, OM/Comisia, T-118/22, nepublicată, EU:T:2022:849, punctul 78).

68 În plus, deținerea unei experiențe sau a unor cunoștințe specifice în domeniul propriu al direcției în discuție poate juca un rol mai puțin determinant decât deținerea unor calități generale de conducere, de analiză și de apreciere de nivel înalt, experiența și cunoștințele tehnice putând fi întotdeauna găsite chiar în cadrul direcției (Hotărârea din 11 iulie 2007, Konidaris/Comisia, T-93/03, EU:T:2007:209, punctul 74). De asemenea, în ceea ce privește un criteriu de apreciere a aptitudinii, iar nu de verificare a cunoștințelor, este posibil ca comisia de evaluare să procedeze la evaluarea unui candidat ținând seama atât de răspunsurile furnizate de acesta la întrebări referitoare la alte criterii, cât și de personalitatea sa, care putea să rezulte din atitudinea sa în timpul probei orale (Hotărârea din 8 iulie 2010, Wybranowski/Comisia, F-17/08, EU:F:2010:83, punctul 66).

69 În speță, astfel cum se arată la punctul 34 de mai sus, la finalul celei de a doua etape, CCN a arătat, desigur, punctele forte ale reclamantului, dar și anumite aspecte care trebuiau îmbunătățite, înainte de a concluziona că acesta din urmă nu dispunea de competențele necesare pentru postul în cauză.

70 Pe de altă parte, faptul că reclamantul a fost selectat la sfârșitul primei etape nu poate conduce la constatarea unei erori vădite de apreciere a CCN, fără a lipsi a doua etapă de orice efect util.

71 În consecință, elementele invocate de reclamant nu sunt suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate aprecierile reținute de CCN. Prin urmare, acestea nu sunt de natură să caracterizeze existența unei erori vădite de apreciere.

72 Cu titlu subsidiar, reclamantul apreciază că, dacă A a fost considerat „candidat calificat în mod corespunzător” „în raport cu criteriile publicate”, atunci acesta ar fi trebuit să fie în mod necesar încadrat în aceeași categorie și că, dacă un singur candidat ar fi trebuit să fie selectat pentru etapa următoare a procedurii, ar fi trebuit să fie el. În ședință, reclamantul a precizat că nu a avut intenția de a face o evaluare comparativă a lui și a lui A.

73 Întrucât reclamantul nu vizează în mod precis ceea ce ar susține poziția sa, aceste afirmații trebuie respinse.

74 Rezultă că al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe nelegalitatea deciziei privind politica de egalitate

75 Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamantul invocă nelegalitatea în parte a deciziei privind politica de egalitate, în temeiul căreia președinta a încredințat șefului său de cabinet sarcina de a-l primi pe A la interviu la sfârșitul celei de a doua etape. Decizia atacată, adoptată în urma acestei întrevederi, ar fi, așadar, nelegală.

76 Mai întâi, posibilitatea de delegare a interviului desfășurat la sfârșitul celei de a doua etape oferită președintei ar contraveni regulii potrivit căreia președinta ar trebui să primească ea însăși la interviu candidații preselectați de CCN.

77 În continuare, această posibilitate de delegare nu ar prezenta o legătură cu obiectivul urmărit de decizia privind politica de egalitate.

78 În plus, președinta ar trebui să poată delega șefului său de cabinet desfășurarea interviurilor doar în ultimă instanță, în cazul în care ceilalți membri ai Comisiei nu pot primi această delegare. Nu ar fi justificat ca această facultate de delegare șefului de cabinet să nu fie permisă decât președintei, iar nu membrilor Comisiei.

79 Pe de altă parte, reclamantul susține că președinta nu poate delega desfășurarea interviurilor unui funcționar care nu are calificări sau legitimitate politică.

80 În sfârșit, această delegare din partea președintei, care ar trebui acordată cu prioritate celorlalți membri ai Comisiei și dacă motive imperative de serviciu justifică acest lucru, ar fi acordată în mod sistematic șefului său de cabinet.

81 Comisia contestă afirmațiile reclamantului.

82 Mai întâi, Comisia apreciază că argumentația reclamantului este inoperantă, întrucât desfășurarea interviului de către șeful de cabinet al președintei după a doua etapă nu ar fi produs efecte juridice în privința sa.

83 În continuare, Comisia contestă susținerile reclamantului potrivit cărora decizia privind politica de egalitate ar fi nelegală.

84 În sfârșit, și în orice caz, Comisia consideră că, în ipoteza în care delegarea efectuată în temeiul deciziei privind politica de egalitate ar trebui considerată nelegală, decizia atacată nu ar fi ea însăși afectată de nelegalitate întrucât autoritatea împuternicită să facă numiri era în speță colegiul său. Or, atât președinta, cât și membrii Comisiei dispuneau de toate elementele pertinente pentru a adopta o decizie autonomă și în cunoștință de cauză.

85 Trebuie, mai întâi, să se examineze caracterul operant al argumentației prezentate de reclamant în cadrul celui de al treilea motiv, pe care Comisia îl contestă, înainte de a aprecia temeinicia acesteia.

– Cu privire la caracterul operant al argumentelor prezentate de reclamant în cadrul celui de al treilea motiv

86 Comisia susține că, în măsura în care reclamantul nu a fost invitat la un interviu cu președinta, această etapă a procedurii de selecție nu l-a afectat din punct de vedere juridic. În orice caz, potrivit Comisiei, adoptarea deciziei atacate îi revenea numai colegiului acesteia.

87 Reclamantul apreciază, la rândul său, că este afectat de toate etapele procedurii care a condus la adoptarea deciziei atacate, chiar și de cele care urmează celei de a doua etape. În plus, în ședință, acesta a susținut că nu se putea exclude că, în ipoteza în care președinta ar fi condus ea însăși interviul cu A, ea l-ar fi convocat și pe acesta, în temeiul punctului 5.2.7 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere.

88 În această privință, trebuie arătat că decizia referitoare la politica de egalitate prevede că „candidații preselectați de CCN pentru un post de director general sau pentru un post de conducere de nivel superior în cadrul unuia dintre serviciile președintei vor fi audiați chiar de

președintă [și că, în] cazuri justificate în mod corespunzător de motive imperative de serviciu, președinta poate delega această sarcină altor membri ai Comisiei sau șefului său de cabinet înainte de a prezenta colegiului propunerea sa de numire”.

89 Prin urmare, se ridică problema dacă, presupunând că este ilegală, desfășurarea interviului cu A de către șeful de cabinet al președintei, iar nu de către președintă însăși, ar putea conduce la anularea deciziei atacate. În această privință, trebuie să se verifice dacă o astfel de nelegalitate era susceptibilă să cauzeze un prejudiciu reclamantului.

90 Din cuprinsul punctului 5.2.7 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere rezultă că, pe baza rezultatelor interviurilor desfășurate cu candidatul sau cu candidații din a doua etapă, comisarul de tutelă, în speță președinta, poate aprecia că selecția efectuată de CCN nu este satisfăcătoare. Într-o asemenea situație, atunci când acest lucru este justificat în mod corespunzător și în acord cu membrul Comisiei pentru personal și administrație, ea poate discuta cu candidații care nu au fost selectați de CCN la sfârșitul celei de a doua etape.

91 În conformitate cu punctul 5.2.8 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere, decizia de numire este adoptată de colegiul Comisiei, în temeiul avizului motivat al CCN și al unei propuneri motivate a membrului Comisiei pentru personal și administrație, întocmită în acord cu președinta. Aceasta din urmă decide după interviurile cu candidații din a doua etapă, pe baza avizului motivat al CCN, și în consultare cu directorul general în cauză, atunci când este vorba despre un post de consilier principal. Același punct prevede, în plus, că comisarul de tutelă, în speță președinta, trebuie să joace un rol important în alegerea finală a persoanelor care lucrează direct pentru ea la nivelul conducerii superioare.

92 În speță, atunci când A a fost invitat la interviu, reclamantul era încă susceptibil să fie audiat, întrucât președinta își păstra posibilitatea de a-l convoca în cazul în care nu ar fi fost mulțumită de candidatura lui A în urma interviului acestuia din urmă cu șeful său de cabinet. Or, modul în care a fost condus acest interviu și, prin urmare, identitatea persoanei însărcinate cu acesta a putut avea o influență asupra rezultatului său și, *in fine*, asupra deciziei președintei de a-l convoca sau nu pe reclamant.

93 În plus, deși decizia finală de numire în cauză aparținea numai colegiului Comisiei, se amintește că, în conformitate cu punctul 5.2.8 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere, rolul jucat de președintă anterior acestei numiri rămânea, astfel cum s-a amintit la punctul 91 de mai sus, determinant.

94 Din elementele care precedă rezultă că desfășurarea interviului lui A de către șeful de cabinet al președintei, iar nu de către președintă însăși, putea aduce prejudicii reclamantului prin afectarea situației sale juridice, astfel încât nelegalitatea care ar afecta o asemenea conducere a interviului poate conduce la anularea deciziei atacate.

95 Argumentația Comisiei potrivit căreia al treilea motiv este inoperant trebuie, așadar, înlăturată.

– *Cu privire la nelegalitatea deciziei privind politica de egalitate*

96 În primul rând, reclamantul susține că delegarea prevăzută de decizia privind politica de egalitate este contrară regulii generale potrivit căreia candidații trebuie să susțină un interviu cu președinta.

97 În această privință, trebuie arătat că, în conformitate cu punctul 5.2.7 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere, candidații pentru un post precum cel vizat în speță trebuie să fie invitați la interviu de comisarul de tutelă, în speță președinta, dacă sunt selectați de CCN la sfârșitul celei de a doua etape.

98 Posibilitatea de a delega interviul desfășurat la sfârșitul celei de a doua etape șefului de cabinet, prevăzută de decizia privind politica de egalitate, trebuie să permită „garantarea fluidității și rapidității procedurilor” atunci când acest lucru este justificat „de motive imperative de serviciu”.

99 În măsura în care această posibilitate de delegare urmărește să deroge, în cazuri justificate corespunzător, de la procedura prevăzută la punctul 5.2.7 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere, ea nu repune în discuție competența de principiu a președintei.

100 În al doilea rând, reclamantul susține că posibilitatea de delegare acordată președintei nu are nicio legătură cu obiectivul urmărit de decizia privind politica de egalitate.

101 Cu toate acestea, reclamantul nu explică în ce mod această lipsă a legăturii ar fi de natură să afecteze legalitatea deciziei privind politica de egalitate.

102 În al treilea rând, reclamantul apreciază că președinta nu ar trebui să aibă posibilitatea de a delega șefului său de cabinet interviul desfășurat la finalul celei de a doua etape decât în ipoteza în care această delegare nu ar putea, în mod prioritar, să fie acordată unuia dintre membrii Comisiei.

103 În această privință, decizia privind politica de egalitate, adoptată în 2020 și care reglementează în mod specific delegările date de președintă, derogă de la punctul 5.2.7 din decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere astfel cum a fost modificată în 2007.

104 Decizia privind politica de egalitate adoptată în 2020, spre deosebire de decizia privind personalul cu funcții superioare de conducere astfel cum a fost modificată în 2007, prevede că îi este permis președintei să delege, fără distincție și fără ordine de prioritate, șefului său de cabinet ca unui membru al Comisiei.

105 Or, trebuie să se constate că reclamantul nu a demonstrat că președinta trebuia să respecte aceleași norme de delegare ca și membrii Comisiei, pentru care este prevăzută o posibilitate de delegare numai în favoarea celorlalți membri ai Comisiei, iar nu în favoarea șefului lor de cabinet.

106 În al patrulea rând, reclamantul consideră că șeful de cabinet al președintei, din moment ce nu are legitimitate politică, nu este abilitat să primească la interviu candidații la un post de consilier principal.

107 Reclamantul nu se prevalează însă de o normă care s-ar opune ca un funcționar numit în calitate de șef de cabinet al președintei să efectueze punctual interviuri cu candidați pentru un post de consilier principal. În plus, trebuie subliniat că șeful de cabinet este un colaborator apropiat al președintei, cu care aceasta din urmă întreține o relație de încredere strânsă. Prin urmare, acest argument trebuie respins.

108 În sfârșit, reclamantul susține că delegarea este acordată de președintă șefului său de cabinet în mod sistematic.

109 Acest argument, care se referă la modul în care este aplicată decizia privind politica de egalitate, nu poate permite să se stabilească nelegalitatea acesteia din urmă. Prin urmare, el trebuie respins în măsura în care se referă la legalitatea deciziei privind politica de egalitate.

110 În lumina celor ce precedă, al treilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe nelegalitatea delegării efectuate de președintă

111 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamantul contestă legalitatea delegării acordate de președintă șefului său de cabinet pentru interviul lui A în raport cu condițiile de delegare edictate prin decizia privind politica de egalitate. El apreciază că, având în vedere aceste condiții, interviul lui A condus de șeful de cabinet al președintei era nelegal, această neregularitate afectând întreaga procedură și, prin urmare, legalitatea deciziei atacate.

112 Astfel, această delegare a interviului șefului de cabinet al președintei la sfârșitul celei de a doua etape nu ar fi justificată de motive imperative de serviciu. În măsura în care această delegare a intervenit oral, justificarea sa ar rămâne necunoscută. În plus, aceasta ar fi făcut obiectul unei publicități insuficiente, cu încălcarea principiului securității juridice.

113 Pe de altă parte, decizia privind politica de egalitate nu ar permite președintei să acorde o astfel de delegare șefului său de cabinet decât în cazul în care nu ar putea să o acorde cu prioritate unor membri ai Comisiei.

114 Comisia contestă afirmațiile reclamantului.

115 Comisia apreciază, mai întâi, că argumentația reclamantului este inoperantă întrucât desfășurarea interviului de către șeful de cabinet al președintei după a doua etapă nu ar fi produs efecte juridice în privința sa.

116 Comisia consideră, în plus, că decizia privind politica de egalitate nu impune ca delegarea de către președintă șefului său de cabinet să intervină pe cale scrisă, o astfel de cerință fiind, pe de altă parte, de natură să genereze constrângeri administrative disproporționate pentru președintă.

– *Cu privire la caracterul operant al argumentelor prezentate de reclamant în cadrul celui de al patrulea motiv*

117 Comisia contestă caracterul operant al celui de al patrulea motiv în măsura în care, întrucât reclamantul nu a fost invitat la un interviu cu președinta, această etapă a procedurii de selecție nu l-ar fi afectat din punct de vedere juridic. În plus, revenea numai colegiului Comisiei sarcina de a adopta decizia atacată.

118 Pentru motivele deja expuse la punctele 88-94 de mai sus, o asemenea argumentație trebuie înlăturată.

– *Cu privire la nelegalitatea delegării acordate de președintă*

119 Reclamantul arată că delegația întrevederii date de președintă șefului său de cabinet nu era justificată de motive imperative de serviciu, lipsa unui document scris nepermițând de altfel să se aprecieze existența unor astfel de motive.

120 În această privință, trebuie, pe de o parte, să se constate că modul de redactare a deciziei privind politica de egalitate nu impune președintei, atunci când dorește să delege un interviu șefului său de cabinet, să facă acest lucru în scris.

121 Pe de altă parte, decizia privind politica de egalitate justifică posibilitatea delegării a președintei prin necesitatea de a „raționaliza anumite aspecte ale procedurii de selecție a membrilor conducerii superioare pentru a garanta fluiditatea și rapiditatea procedurilor”. Acest imperativ al celerității figurează de asemenea în Orientările privind procedurile de recrutare a personalului cu funcții de conducere, care precizează la punctul 5.2 că „[s]tatele trebuie să depună eforturi pentru a organiza fără întârziere interviuri cu candidații preselectați [și că] interviurile trebuie să aibă loc în termen de o lună de la transmiterea documentației de către secretariatul CCN”. Rezultă, astfel cum subliniază Comisia, că cerința sistematică a unei delegări în scris ar putea contraveni obiectivului fluidității și celerității urmărit de decizia privind politica de egalitate.

122 Cu toate acestea, așa cum s-a amintit la punctul 91 de mai sus, președinta joacă un rol determinant în cadrul procedurii de selecție pentru posturile de conducere de nivel superior precum cel în cauză. În acest sens, potrivit deciziei privind politica de egalitate, „candidații selecționați de CCN pentru un post superior de conducere în cadrul unuia dintre serviciile președintei vor fi audiați chiar de președintă”. Decizia privind politica de egalitate prevede astfel, în principiu, o prerogativă proprie președintei pentru alegerea înalților funcționari care servesc sub autoritatea sa pentru a stabili cu aceștia din urmă un raport de muncă întemeiat pe încredere, ținând seama de nivelul ridicat de responsabilitate pe care trebuie să îl exercite.

123 Din această perspectivă, decizia privind politica de egalitate condiționează delegarea dată de președintă de existența unor „cazuri justificate în mod corespunzător de motive imperative de serviciu”. Prin urmare, o astfel de delegare nu poate fi făcută fără ca această condiție să fie îndeplinită.

124 Or, în speță, în măsura în care, așa cum afirmă Comisia, președinta l-a delegat pe șeful său de cabinet pentru a conduce interviul lui A fără ca această delegare să fie dată în scris și nici documentată în alt mod, Tribunalul nu este în măsură să verifice, pe baza elementelor depuse la dosar, existența și temeinicia elementelor care țin de „motivele imperative de serviciu” care au „justificat în mod corespunzător” delegarea menționată. În plus, întrebată cu privire la acest aspect de Tribunal în ședință, Comisia nu a expus nici motivele specifice care au determinat-o pe președintă să îi delege șefului său de cabinet sarcina de a o primi pe A la interviu.

125 Astfel, Comisia nu a oferit indicații precise cu privire la motivele imperative de serviciu care au împiedicat-o pe președintă să îl primească pe A la interviu în luna care a urmat transmiterii dosarului de candidatură al acestuia din urmă de către secretariatul CCN, în conformitate cu punctul 5.2 din Orientările privind procedurile de recrutare a personalului de conducere, menționat la punctul 121 de mai sus.

126 Întrucât Comisia nu a justificat că delegarea interviului de către președintă șefului său de cabinet se întemeia pe „motive imperative de serviciu”, trebuie să se concluzioneze că această delegare nu respectă condițiile stabilite în decizia privind politica de egalitate.

127 În ceea ce privește aspectul dacă o astfel de încălcare a deciziei referitoare la politica de egalitate este de natură să determine anularea deciziei atacate, trebuie amintit că, în schimbul largii puteri de apreciere recunoscute autorității împuternicite să facă numiri în cadrul unei proceduri de recrutare pe un post cu un grad foarte înalt care urmează să fie ocupat, jurisprudența a

recunoscut obligația acestei autorități de a respecta garanțiile conferite de ordinea juridică a Uniunii în procedurile administrative și, printre acestea, obligația de a examina cu atenție și cu imparțialitate toate elementele pertinente ale cauzei. Această competență trebuie, așadar, exercitată cu respectarea deplină a tuturor reglementărilor relevante, și anume nu numai a anunțului pentru ocuparea unui post vacant, ci și a eventualelor norme de procedură pe care autoritatea le-ar fi adoptat pentru exercitarea puterii sale de apreciere. Nerespectarea normelor de procedură referitoare la adoptarea unui act, stabilite chiar de instituția competentă, constituie o încălcare a normelor fundamentale de procedură (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2007, Angelidis/Parlamentul, T-113/05, EU:T:2007:386, punctele 61 și 62 și jurisprudența citată).

128 În plus, în cazul în care instanța Uniunii constată, în cadrul examinării actului în cauză, că acesta nu a fost adoptat în mod legal, ea trebuie să adopte măsurile necesare ca urmare a încălcării unei norme fundamentale de procedură și să anuleze, în consecință, actul afectat de un astfel de viciu (Hotărârea din 30 mai 2024, Vialto Consulting/Comisia, C-130/23 P, EU:C:2024:439, punctul 55). De asemenea, încălcarea unor norme fundamentale de procedură, care sunt esențiale pentru securitatea juridică, determină anularea actului viciat, fără a fi necesar să se stabilească existența unui prejudiciu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2007, Angelidis/Parlamentul, T-113/05, EU:T:2007:386, punctul 76 și jurisprudența citată).

129 În speță, decizia privind politica de egalitate face parte dintre normele procedurale pe care Comisia trebuia să le respecte pentru desfășurarea procedurii de recrutare în cauză.

130 Totodată, astfel cum s-a arătat la punctele 92-94 de mai sus, sensul recomandării președintei și, prin urmare, decizia de numire finală adoptată de colegiul Comisiei sunt în mod necesar influențate de rezultatele interviurilor desfășurate după a doua etapă.

131 Rezultă că încălcarea deciziei privind politica de egalitate constituie o încălcare a normelor fundamentale de procedură care are ca efect anularea deciziei atacate.

132 În consecință, se impune admiterea celui de al patrulea motiv și anularea deciziei atacate, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la cererile de măsuri de organizare a procedurii prezentate de reclamant.

Cu privire la concluziile în despăgubire

133 Reclamantul solicită plata sumei de 100 000 de euro cu titlu de prejudiciu moral pe care l-ar fi suferit. Această sumă ar ține seama de faptul că procedura de recrutare ar fi fost denaturată, că Comisia ar fi refuzat să remedieze pretinsele lacune ale procedurii menționate și că aceasta din urmă ar fi adus un prejudiciu grav reputației profesionale a reclamantului.

134 Reclamantul susține de asemenea că, dacă ar fi fost numit pe postul de consilier juridic principal, ar fi primit, începând de la 1 februarie 2023, o remunerație mai mare.

135 Comisia contestă argumentația reclamantului.

136 Potrivit unei jurisprudențe constante, angajarea răspunderii Uniunii este supusă întrunirii mai multor condiții, și anume nelegalitatea conduitei imputate instituției, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între conduita invocată și prejudiciul

pretins. Aceste trei condiții sunt cumulative, ceea ce implică faptul că, în cazul în care una dintre ele nu este îndeplinită, răspunderea Uniunii nu poate fi reținută (a se vedea Hotărârea din 25 iunie 2020, XH/Comisia, T-511/18, EU:T:2020:291, punctul 161 și jurisprudența citată).

137 Întrucât prezenta hotărâre a constatat că decizia atacată era afectată de nelegalitate, prima dintre condițiile menționate la punctul 136 de mai sus este îndeplinită în speță.

138 În ceea ce privește a doua condiție menționată la punctul 136 de mai sus, trebuie să se distingă între prejudiciul moral și prejudiciul material.

139 În ceea ce privește prejudiciul moral invocat de reclamant, reiese dintr-o jurisprudență constantă că, atunci când concluziile în despăgubire se întemeiază pe nelegalitatea actului anulat, situație care se regăsește în speță, anularea pronunțată de Tribunal constituie în sine o reparare adecvată și în principiu suficientă a oricărui prejudiciu moral pe care reclamantul l-ar fi putut suferi, cu excepția cazului în care reclamantul demonstrează că a suferit un prejudiciu moral care nu poate fi reparat integral prin această anulare. Astfel, s-a statuat că anularea unui act, atunci când este lipsită de orice efect util, nu poate constitui în sine repararea adecvată și suficientă a oricărui prejudiciu moral cauzat prin actul anulat (a se vedea Hotărârea din 14 decembrie 2022, SU/EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, punctele 108 și 109 și jurisprudența citată).

140 În speță, reclamantul nu a demonstrat că a suferit un prejudiciu moral care nu poate fi reparat integral prin anularea deciziei atacate.

141 Mai precis, contrar susținerilor reclamantului, nu s-a stabilit că, în urma anulării deciziei atacate, A va fi în mod necesar reînnoit în funcție.

142 Prin urmare, cererea de reparare a prejudiciului moral formulată de reclamant trebuie respinsă ca nefondată.

143 În ceea ce privește prejudiciul material invocat, trebuie să se considere că reclamantul solicită în esență repararea pierderii unei șanse de a fi recrutat pe postul în cauză.

144 Potrivit jurisprudenței, cu condiția de a fi susținută suficient, pierderea unei șanse constituie un prejudiciu material care poate fi despăgubit (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 noiembrie 2010, OAPI/Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, punctul 104).

145 Reclamantul afirmă că, în ipoteza în care ar fi fost selectat pentru postul în cauză, ar fi fost numit în gradul AD 15, deși ocupa gradul AD 14 treapta 2. Prin urmare, acesta ar fi suferit un prejudiciu corespunzător diferenței dintre salariile de bază ale acestor două grade începând de la data la care decizia atacată a intrat în vigoare.

146 O asemenea afirmație, de altfel contestată de Comisie, nu este însă susținută de reclamant. Astfel, nu s-a stabilit că reclamantul ar fi fost recrutat în gradul AD 15, iar nu în gradul AD 14, pe postul în cauză. Așadar, reclamantul nu a făcut dovada existenței unui prejudiciu real și cert.

147 Pe de altă parte, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că pierderea unei șanse, pentru a fi constatată și pentru a determina repararea prejudiciului, trebuie să fie reală și definitivă (a se vedea Hotărârea din 14 decembrie 2022, SU/EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, punctul 83 și jurisprudența citată). În această privință, trebuie arătat că, dacă președinta îl putea convoca pe reclamant în eventualitatea în care interviul lui A nu ar fi fost considerat satisfăcător, ea putea de

asemenea să îl convoace pe celălalt candidat care nu a fost selectat de CCN la sfârșitul celei de a doua etape. Caracterul serios al pierderii șansei invocate de reclamant nu poate fi, așadar, reținut în speță.

148 În consecință, cererea de despăgubire pentru un prejudiciu material trebuie respinsă ca nefondată.

149 Din cele de mai sus rezultă că concluziile în despăgubire trebuie respinse.

Cu privire la cheltuielile de judecată

150 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

151 Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de reclamant, conform concluziilor acestuia din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă)

declară și hotărăște:

1) **Anulează decizia Comisiei Europene din 25 ianuarie 2023 de numire a consilierului juridic principal al echipei responsabile de politica comercială și a Organizației Mondiale a Comerțului din cadrul Serviciului Juridic al Comisiei.**

2) **Respinge în rest acțiunea.**

3) **Comisia va suporta propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de domnul James Flett.**

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 23 iulie 2025.

Semnături